

РЕШЕНИЕ

№ 1220

гр. София, 26.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8600** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.15-178 АПК,вр.с чл.44,ал.6 и ал.8 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на И. А. Е. без гражданство срещу Заповед рег.№4379 ОЧ-182/17.08.2020 година на НАЧАЛНИК ГРАНИЧНО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ- К.- КОМИСАР, с която последният принудително настанил в СДВНЧ чужденеца И. А. Е. гражданин на Руска федерация без документи за самоличност в срок до отпадане на пречките за изпълнението на ПАМ и организиране извеждането на чужденеца от РБ но за не повече от 6 месеца.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила, при неизяснена фактическа обстановка, не отговаря на изискванията за форма и съдържание и е немотивирана, като липсва ясно и конкретно посочване на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта. Иска се отмяна на заповедта. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- И. А. Е.,редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия са постъпили писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Началник ГПУ-К.-Комисар редовно уведомен при

условията на чл.138,ал.2 АПК, не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита.

СПП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от прокурор Малинова ,която намира предявената жалба за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства-е видно, че със Заповед № 637/25.07.2006 година на Директор ОДП- С.- Комисар е наложена ПАМ-Принудително отвеждане до границата на чужденеца И. А. Е..

Със Заповед №638/19.07.2006 година на Директор ОДП- С. е принудително настанен в СДВНЧ чужденецът И. А. Е. с неустановено гражданство поради опасност , че същият може да се укрие.

Със Заповед № 4078з-764/13.09.2018 година, Директор Главна дирекция“ Гранична полиция“ оправомощил Заместник- директор на РД“ГП“- Драгоман Началниците и Заместник- началниците на ГПУ, числящи се в състава на РД“ГП“-Драгоман ,както и Началник сектор РКЦ- Драгоман да издават заповеди за налагане на ПАМ по реда на ЗЧРБ.

На 17.08.2020 година до Началник ГПУ – К. е депозирана Докладна записка, в която е посочено ,че на 17.08.2020 година до [населено място] е установено и задържано лице чужд гражданин без документи за самоличност, представил се за руски гражданин, придвижващ се като пътник в лек автомобил и насочил се към линията на държавната граница на РБ, приведен е в ГПУ, където е установено , че това е И. А. Е. без документи за самоличност, лицето е задържано за срок от 24 часа със Заповед за задържане на лице от 17.08.2020 година, лицето не е оказвало съпротива при задържането му и привеждането му в ГПУ- К. и при извършените Справки в информационните масиви на МВР е установено, че на Е. със Заповед, рег. № 475/11.07.2006 година по описа на Дирекция“ Миграция“ е наложена ПАМ-Принудително отвеждане до границата, като същевременно е отказан статут на бежанец в страната и предложил за обезпечаване изпълнението на ПАМ да бъде наложено принудително настаняване в СДВНЧ към Дирекция“ Миграция“.

На 17.08.2020 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед, рег. № 4379 ОЧ-182, с която принудително настанил в СДВНЧ чужденеца И. А. Е..

Заповедта е връчена на оспорващия на дата 17.08.2020 година и му е праведна на разбираме за него език с помощта на преводач от руски език.

По делото са приложени всички събрани по делото доказателства, в това число и доказателства, че лицето, издало заповедта заема длъжността- Началник ГПУ- К..

Чужденецът е настанен принудително в СДВНЧ на 17.08.2020 година, за което е съставен Протокол за фактическо настаняване.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед рег. № 4379 ОЧ-182/17.08.2020 година на Началник ГПУ- К.

представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл.169 АПК поставя допълнителни критерии,с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт,издаден при оперативна самостоятелност-да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В нормата на чл.44,ал.6 от ЗЧРБ, е посочено, че в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по [чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3](#), възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

В разглеждания случай,оспорената заповед е издадена на основание чл.44,ал.8 ЗЧРБ-разпоредба сочеща,че настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. В съответствие с разпоредбата на алинея 10 на чл.44 от ЗЧРБ настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и закономото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка връщане или експулсиране.

За наличието на оперативна самостоятелност, говори и самият текст на чл.44,ал.8 от ЗЧРБ-чрез използване на израза”може“.В този смисъл,по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган,при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да издаде заповед за настаняване на чужденец в СДВНЧ, спрямо когото има наложена принудителна административна мярка- пирнодтелено товеждане до границата в случая наложена със Заповед от 11.07.2006.С оглед на това,настоящият съдебен състав намира,че административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност,даваща му право на свободна преценка при постановяване на оспорената заповед и то по силата на самия закон-ЗЧРБ.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- това е Началник ГПУ-К., на когото изрично чл.44,ал.10 от ЗЧРБ е предоставил правото по силата на делегирани правомощия да издава заповед за принудително настаняване в СДВНЧ. Наред с това, това право е залегнало и в нормата на чл.44,ал.1 от ЗЧРБ, според която принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни

лица. Фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на [Закона за защита на класифицираната информация](#).

Заповедта е издадена от Началник ГПУ – К., на когото изрично Директор ГД“ГП“ Драгоман със Заповед № 4078з-764/13.09.2018 година е делегирал правото да издава заповед за налагане на ПАМ по чл.39а, т.2 и т.4 и заповеди по чл.44,ал.5 и ал.6 от ЗЧРБ/ като тук е налице хипотезата на делегиране на правомощия, които законът е предвидил за възможно.Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем.Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна.Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия,не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа,на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането,заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период,заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Наред с това между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето К. Б. Д. заема длъжността- Началник ГПУ- К..

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма.Заповедта съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с значение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.44,ал.8 от ЗЧРБ, във връзка със съществуващи пречки по изпълнението на Заповед за ПАМ по чл.39а,т.1 от ЗЧРБ под № 475/11.07.2006 година– принудително отвеждане до границата. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че заповедта не е мотивирана и от нея не може да стане ясно защо административният орган не е изложил конкретни мотиви в заповедта, защото от самата заповед е видно , че административният орган е посочил мотиви защо е издал заповедта за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ- налице са пречки за изпълнение на ПАМ-,, Принудително отвеждане до границата“и предвид нелегалното преминаване на територията на РБ от страна на чужденец и е налице опасност същият да се укрие и да възпрепятства изпълнението на заповедта. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на

административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай, административният орган изрично е мотивирал заповедта си именно поради пречки за изпълнение на ПАМ-„ Връщане“ и опасност чужденецът да се укрие, преминал е нелегално територията на РБ.

При издаването на заповедта, Началник ГПУ- К. е нарушил процесуално-правните разпоредби на АПК, което довело и до нарушаване на материално- правните разпоредби.

Административното производство е започнало въз основа на Докладна записка от 17.08.2020 година, в която е констатиран опит за напускане на чужденеца на територията на РБ без документ за самоличност и вследствие на това е издадена заповед за задържане на лице и предвид обстоятелството, че е налице опасност чужденецът да се укрие и да се осуети изпълнението на ПАМ-„ Принудително отвеждане до границата от 2006 година, като и с оглед на това , че съществуват пречки за изпълнението на ПАМ- „ Принудително отвеждане до границата, но не е събрал никакви доказателства за това защо от 2006 година до 2020 година – повече от 14 години не е изпълнена ПАМ- принудително отвеждане до границата и дали това неизпълнение се дължи на поведените на чужденеца и възпрепятстване изпълнението на ПАМ от негова страна.

Оспорващият е чужденец, спрямо когото от 2006 година има наложена ПАМ – Принудително отвеждане до границата, Легално определение на понятието чужденец е дадено в чл.2, ал.1 от ЗЧРБ/ според която „Чужденец“ по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Събраните доказателства сочат още, че чужденецът е гражданин на трета страна- Руска федерация От своя страна, Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава- членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка. Глава IV – Задържане с цел извеждане от Директивата са визираны предпоставките, при наличието на които може да бъде задържано лице с цел извеждането му от страната, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по- леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Всяко едно задържане е за възможно най- кратък срок единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Задържането се постановява от административните или съдебните власти. Задържането се постановява в писмен вид и включва фактическите и правните основания.

В параграф 1, т.3б от ДР на ЗЧРБ е дадено определение на "Незаконно пребиваващ чужденец"- и това е всеки чужденец-гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или пребиваване. Следва да бъде посочено, че в Директива 2008/115/ЕО е предвидена възможност Държавата-членка може да отложи извеждането за подходящ срок, като вземе предвид конкретните обстоятелства във всеки отделен случай. Държавите-членки по-специално вземат предвид, физическото или психическото състояние на гражданина на трета страна;

б) технически причини, като липса на възможност за превоз или неуспех на извеждането поради невъзможност за идентифициране. Ако извеждането се отлага съгласно параграфи 1 и 2, предвидените в член 7, параграф 3 задължения могат да бъдат наложени на засегнатия гражданин на трета страна.

Но от доказателствата по делото също е установено, че чужденецът от налагането на първата мярка- Принудително отвеждане до границата на 11.07.2006 година до 17.08.2020 година е пребивавал необезпокоявано в РБ/: това е период повече от 14 години/, като в този период липсват каквито и да било доказателства, че чужденецът е създал пречки за изпълнението на ПАМ, че съществува опасност от укриване на същия.

"Връщане" е действие при доброволно или принудително изпълнение на задължение за връщане на чужденеца в неговата страна на произход или страна на транзитно преминаване в съответствие със споразумение на Европейския съюз с трета страна или с двустранни споразумения за обратно приемане, или с други

договорености, или в трета страна, в която чужденецът доброволно решава да се върне и в която ще бъде приет, а "Доброволно напускане" е изпълнението на задължението на чужденеца за връщане в срока, определен за тази цел в заповедта за налагане на принудителна административна мярка.

Настоящият съдебен състав намира, че с оглед изминалия изключително дълъг период от повече от 14 години, в който период компетентните органи не са предприели никакви действия за да осигурят извеждането на чужденеца от РБ, няма никакви доказателства, че оспорващият е създал пречки за изпълнението на ПАМ - Принудително отвеждане до границата, живял е повече от 14 години в РБ, не ясно как административният орган приел, че е налице опасност от укриване на оспорващия / след като 14 години е бил на територията на РБ и е живял необезпокоявано / и да се твърди, че съществува опасност от осуетяване изпълнението на наложената през 2006 година ПАМ- принудително отвеждане до границата е извън всякаква логика. Предвид това, че в период от 14 години от издаване на Заповедта за принудително отвеждане до границата не са предприети никакви действия за изпълнение на ПАМ, настоящият съдебен състав намира, че не съществува разумна възможност да се предприемат действия по извеждането на чужденеца от РБ, още повече, че от настаняването на чужденеца от 17.08.2020 година до приключване на делото пред АССГ на дата 16.02.2021 година също не се представиха никакви доказателства за конкретно предприети действия от страна на компетентните органи за извеждане на чужденеца от РБ. Административният орган е могъл да издаде Заповедта за настаняване в СДВНЧ на собствено основание и да издаде заповед за връщане и с цел да осигури процедурата по връщане да го настани принудително в СДВНЧ. Продължилото бездействие повече от 14 години, както и липсата на доказателства за предприети каквито и да било действия по извеждането на чужденеца от 17.08.2020 година до 16.02.2021 година, липсата на доказателства, че лицето ще се укрие, прави издадената заповед незаконосъобразна.

От всичко изложено дотук е видно, че материалноправните предпоставки на чл. 15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО за настаняването в специалния дом не са налице и са настъпили основания за освобождаване на чужденеца от СДВНЧ. Легално определение на понятието "опасност от укриване" е дадено в т.7 от Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според легалното определение, дадено в [§ 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ](#) "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. Следва да бъде отбелязано още, че по правната си природа, принудителното настаняване в СДВНЧ е мярка по обезпечаване на изпълнението на връщане до страна на произход, транзитно преминаване или трета страна/ или ипронедетлон отвеждане до границата. С оглед характера и предназначението й, същата следва да се прилага само тогава, когато не

могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ.Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането,което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ.Целта,която преследва настаняването в СДВНЧ е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на ПАМ-„Принудително отвеждане до границата“.

От всичко изложено дотук е видно, че не са налице предпоставките за задържането/ настаняването в СДВНЧ на чужденеца. Задържането в СДВНЧ до отпадане на пречките за изпълнението на ПАМ-„Принудително отвеждане до границата е незаконно, което предпоставя отмяната му.

С оглед изхода на спора, претенцията на адвокат И. за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38,ал.2 от Закона за адвокатурата е основателна и в нейна полза следва да се присъди сумата от 500 лева по аргумент от разпоредбата на чл.8,ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения в размер на 500 лева. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Съдът намира искането на адвокат И. съдът да разпореда незабавното освобождаване на чужденеца от СДВНЧ за неоснователно ,тъй като съгласно чл.46а, ал.5 (И.. - ДВ, бр. 97 от 2017 г., изм. - ДВ, бр. 34 от 2019 г.) от ЗЧРБ след влизане в сила на съдебно решение, с което се отменя заповед за принудително настаняване по ал. 1, по **чл. 44, ал. 8** или по **чл. 44, ал. 12**, чужденецът се освобождава незабавно от специалния дом и съдът не притежава правомощия пир невлязло в сила съдебно решение да постановява незабавното освобождаване на чужденеца от СДВНЧ, още повече, че освобождаването настъпва по силата на закона и при наличието на влязло в сила съдебно решение за отмяна на заповедта за настаняване.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД рег.№4379 ОЧ-182/17.08.2020 година на НАЧАЛНИК ГРАНИЧНО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ- К.- КОМИСАР,с която последният принудително настанил в СДВНЧ чужденеца И. А. Е. гражданин на Руска федерация без документи за самоличност в срок до отпадане на пречките за изпълнението на ПАМ и организиране извеждането на чужденеца от РБ но за не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА НАЧАЛНИК ГПУ К.- КОМИСАР ДА ЗАПЛАТИ НА АДВОКАТ В. И. СУМАТА ОТ 500 ЛЕВА АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ , КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ГПУ- К..

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: